ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, zastoupena Mgr. Pavlem Baťkem, advokátem, se sídlem Kamenická 656/56, Praha 7, proti žalovaným: **1) Národní památkový ústav**, se sídlem Valdštejnské nám. 3, Praha 1, **2) Ministerstvo kultury,** se sídlem Maltézské nám. 1, Praha 1, proti fiktivním rozhodnutím žalovaných, jimiž bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně o informaci ze dne 3. 1. 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2006, č. j. 10 Ca 77/2005 - 113,

takto:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2006, č. j. 10 Ca 77/2005 - 113, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovenému advokátu Mgr. Pavlu Baťkovi, se sídlem Kamenická 656/56, Praha 7, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 5712 Kč; odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá usnesení Městského soudu v Praze blíže označené v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byla odmítnuta její žaloba proti fiktivnímu negativnímu rozhodnutí žalovaného sub a), jímž byla zamítnuta její žádost o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) ze dne 3. 1. 2005, a proti fiktivnímu negativnímu rozhodnutí v odvolacím řízení buď žalovaného sub a) nebo žalovaného sub b), kteří v odvolacím řízení nerozhodli o odvolání žalobkyně ze dne 20. 1. 2005.

V podání, které adresovala stěžovatelka krajskému soudu 20. 2. 2006 a které obsahovalo primárně žádost o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, stěžovatelka rovněž vymezila věcné důvody, z nichž hodlala kasační stížnost podat. Namítla, že usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí návrhu je nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatelka namítla, že důvody odmítnutí žaloby tkví ve značně restriktivním výkladu zákona o svobodném přístupu k informacím. Zejména podle stěžovatelky nelze akceptovat závěr soudu, že informace požadované stěžovatelkou v žádosti ze dne 3. 1. 2005 nejsou informacemi, na které zákon o svobodném přístupu k informacím dopadá. Podle stěžovatelky takový závěr znamená faktickou nemožnost soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Stěžovatelka poukázala na to, že zákon o svobodném přístupu k informacím nedefinuje, co je informací vztahující se k působnosti povinného subjektu. Přitom je podle stěžovatelky nesporné, že Národní památkový ústav je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakožto veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky, a to podle stěžovatelky v celém rozsahu své působnosti. Dále stěžovatelka poukázala na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 7. 1997, sp. zn. 7 A 143/95, podle něhož je podáním žádosti o informace zahájeno správní řízení, které musí vyústit správním rozhodnutím.

Vycházejíc z těchto premis stěžovatelka namítá, že Národní památkový ústav jako státní příspěvková organizace zřízená Ministerstvem kultury hospodaří se státním majetkem, movitým a nemovitým, podle zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a o jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, nikoliv pouze podle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, jak dovodil Městský soud v Praze na základě rozboru Statutu Národního památkového ústavu. Stěžovatelka podotýká, že Národní památkový ústav vykonává právo hospodaření nejen nemovitým majetkem, který je kulturní památkou, ale i majetkem jiným. Z toho plyne, že byt, který Národní památkový ústav spravuje, představuje specifický „druh" nemovitého státního majetku a způsob nakládání s ním, tedy právní režim daný charakterem bytu buď jako bytu služebního ve smyslu zákona č. 102/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související s vydáním zákona č. 509/1991 Sb., kterým se mění, doplňuje a upravuje občanský zákoník, nebo neslužebního ve smyslu § 686 a násl. občanského zákoníku, má zásadní význam pro hospodaření s veřejnými prostředky ze strany povinného subjektu. Podle stěžovatelky Národní památkový ústav nakládá se státním majetkem, a jako takový podléhá povinnosti zveřejnění a zpřístupnění všech informací týkajících se tohoto majetku.

V této souvislosti stěžovatelka rovněž vyjádřila rozhodný nesouhlas s názorem Městského soudu v Praze, že dotaz na právní předpisy, jimiž se činnost povinného subjektu při správě majetku řídí, není informací ve smyslu § 5 odst. 1 písm. e) zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle stěžovatelky zákon č. 102/1992 Sb., jakož i občanský zákoník, patří mezi nejdůležitější předpisy, podle nichž povinný subjekt jedná a rozhoduje z titulu své funkce pronajímatele státního nemovitého majetku. Stěžovatelka má proto zato, že dotaz, zda v konkrétním případě Národní památkový ústav jedná a rozhoduje podle zákona č. 102/1992 Sb., či nikoliv, je legitimní a zcela přípustnou žádostí o informaci.

Závěrem stěžovatelka shrnula, že informace, zda konkrétní byt jako část státního nemovitého majetku, se kterým žalovaný ad a) hospodaří, je služebním bytem ve smyslu zákona č. 102/1992 Sb., je informací vztahující se k působnosti povinného subjektu a pro její neposkytnutí není zákonem daný žádný důvod.

Vedle toho stěžovatelka napadla rovněž skutečnost, že Městský soud v Praze své rozhodnutí v otázce odvolacího subjektu postavil na diametrálně odlišném stanovisku, než vyslovil v rozsudku č. j. 7 Ca 4/2005 - 41 ze dne 30. 1. 2006.

Ustanovený zástupce stěžovatelky kasační stížnost doplnil o další důvody, zejména uvedl, že s ohledem na odůvodnění napadeného usnesení Městského soudu v Praze musí poukázat na to, že působnost Národního památkového ústavu je jeho statutem definována značně široce. Citoval především čl. IV odst. 1, podle něhož je žalovaný sub a) organizací určenou pro výkon a koordinaci veškeré odborné činnosti v oboru státní památkové péče, k zabezpečení jednoty kulturně politických záměrů a ideově metodických, ekonomických a technických hledisek, jakož i efektivního rozvoje státní památkové péče. Vedle toho je podle stěžovatelky nutno poukázat na to, že žalovaný sub a) je příspěvkovou organizací, jež disponuje právem hospodaření se státním majetkem.

Pokud tedy stěžovatelka na takto definovaný subjekt (žalovaného sub a/) směřovala dotaz, zda je nájemní byt v objektu hradu B., č. p. 8, ve vlastnictví povinného subjektu užívaný na základě nájemní smlouvy stěžovatelkou bytem služebním ve smyslu § 7 zákona č. 102/1992 Sb., je třeba podle mínění stěžovatelky, přihlížeje k postulátu průhlednosti veřejné správy a s ohledem na právo hospodaření žalovaného sub a), s ohledem na ustanovení § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, jež stanoví povinnost veřejných institucí hospodařících s veřejnými prostředky poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, považovat žalovaného sub a) za povinný subjekt. Stěžovatelka se domnívá, že žalovaný sub a) byl povinen požadovanou informaci poskytnout, jelikož do jeho působnosti vymezené výše náleží i hospodaření s bytem, jehož se otázka stěžovatelky týkala. Národní památkový ústav je podle stěžovatelky povinen poskytovat informace, jež přímo souvisejí s plněním jeho úkolů, tedy všechny informace, které má k dispozici, až na výjimky, které nespadají pod problematiku stěžovatelčina dotazu. Stěžovatelka zastává názor, že žalovaný sub a) disponuje potřebnou znalostí, a odmítá názor Městského soudu v Praze, že správa předmětného bytu, zejména nachází-li se v oblasti památkové péče, a nakládání s tímto bytem, se netýká působnosti ústavu. Rovněž pak připojuje domněnku, že na její dotaz lze nahlížet jako na realizaci určitého veřejného subjektivního práva každého občana zajímat se o kulturní dědictví a stav hospodaření a nakládání s ním.

Co se týká otázky žalobní legitimace stěžovatelky, kterou Městský soud v Praze ve svém usnesení zpochybnil, stěžovatelka argumentuje ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s., z něhož vyplývá, že se může domáhat zrušení správního rozhodnutí každý, kdo tvrdí, že jím byl na svých právech zkrácen. Předpokladem žalobní legitimace je tedy existence úkonu správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti toho, kdo tvrdí, že je zkrácen na svých právech. Podle názoru stěžovatelky lze v jejím případě považovat fiktivní negativní rozhodnutí žalovaného sub a) za takové rozhodnutí. Stěžovatelka proto nesouhlasí s názorem Městského soudu v Praze, že by její žaloba byla nepřípustná podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Navíc pak uvedla, že i v případě, že by nesplňovala podmínky žalobní legitimace ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. z toho důvodu, že jak dovodil Městský soud v Praze, pravotvorný úkon správního úřadu vůbec nevznikl, je přesvědčena, že splňuje podmínky žalobní legitimace podle § 61 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatelka rovněž poukázala na to, že zákon o svobodném přístupu k informacím stanoví postup při podávání a vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace, přičemž pro případ, že má povinný orgán za to, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto skutečnost spolu s důvody sdělí žadateli do tří dnů. Stěžovatelka namítá, že v jejím případě povinný subjekt tímto způsobem nepostupoval. Považuje přitom za nepřípustné, aby povinné orgány svou nečinností odepíraly informace a ponechávaly

rozhodovací činnost na soudu bez jakéhokoliv náznaku dodržování zákonem stanoveného postupu.

Konečně pak stěžovatelka namítla, že v otázce, zda byl odvolacím orgánem v projednávaném případě žalovaný sub a) či sub b), Městský soud v Praze zaujal diametrálně odlišné stanovisko, než k jakému dospěl ve svém rozsudku sp. zn. 8 Ca 59/2005 ze dne 15. 9. 2005 a v rozsudku sp. zn. 7 Ca 4/2005 ze dne 30. 1. 2006.

S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaní se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Ze soudního spisu vyplývají pro posouzení věci následující podstatné skutečnosti:

Jak již bylo výše uvedeno, Městský soud v Praze žalobu stěžovatelky odmítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že nejprve zkoumal, zda jsou v dané věci splněny podmínky řízení.
Přitom konstatoval, že pravomoc soudu, který poskytuje ochranu veřejným subjektivním právům podle § 2 s. ř. s., je vymezena v ustanovení § 4 s. ř. s. Žalobce se tak může domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv mimo jiné instituty buď žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, nebo žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Ochrany práv se lze domáhat vždy toliko postupem, který zákon stanoví (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a volba institutu je v dispozici účastníka, který musí zvolit zákonem předvídaný postup ke své ochraně; zákonné instituty k tornu určené pak nelze podle Městského soudu v Praze směšovat či zaměňovat.

Obecně osobou oprávněnou podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu soudu je ten, kdo tvrdí, že rozhodnutím správního orgánu (§ 65 s. ř. s.) byl zkrácen ve svých právech a domáhá se, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pak soud odmítne návrh, který byl podán osobou zjevně neoprávněnou. Žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je oprávněn podat ten kdo tvrdí, že návrhem u správního orgánu podaným bylo zahájeno řízení a správní orgán ve lhůtě zákonem stanovené ve věci nerozhodl a domáhá se, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé (§ 79 a násl. s. ř. s.). Tento způsob ochrany neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek (79 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze konstatoval, že zákon o svobodném přístupu k informacím je zvláštní normou, která konstruuje fikci rozhodnutí. Zákon předpokládá, že nedojde-li povinným subjektem k poskytnutí informací či vydání rozhodnutí o odmítnutí informací, spojuje zákon s marným uplynutím lhůty fikci, že je zde vydáno rozhodnutí, jímž bylo poskytnutí informací odmítnuto, resp. rozhodnutí o zamítnutí rozkladu (odvolání) a potvrzení rozhodnutí I. stupně. Protože tak zákon nastoluje výslovně existenci rozhodnutí, a v důsledku ust. § 79 odst. 1 s. ř. s., věty poslední, dovodila judikatura soudů, že ochrany u soudu podle tohoto zákona se lze domáhat žalobou proti rozhodnutí postupem podle § 65 s. ř. s., nikoli žalobou na ochranu proti nečinnosti.

Městský soud v Praze v dané věci neshledal podanou žalobu projednatelnou z věcných důvodů, neboť má za to, že v daném případě ani nemohla nastat fikce vydání rozhodnutí podle zákona o svobodném přístupu k informacím, protože informace požadované žalobkyní

v žádosti ze dne 3. 1. 2005 nejsou informacemi, na které zákon o svobodném přístupu k informacím dopadá, a které lze jím stanoveným postupem požadovat, naopak tomuto zákonu se vymykají a Národní památkový ústav je povinným subjektem toliko v rozsahu, který tento zákon stanoví.

Městský soud v Praze přitom konstatoval, že shodně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2004, č. j. 2 As 55/2003 - 37, shledává za informaci podle zákona o svobodném přístupu k informacím přímé nebo zprostředkované sdělení údajů o skutečnostech, které se týkají zákonem stanovené působnosti subjektu, povinného poskytovat informace, a jejího výkonu. Pokud tedy stěžovatelka žádostí ze dne 3. 1. 2005 požalovala sdělení informací, zda je nájemní byt v objektu hradu B., č. p. 8, ve vlastnictví povinného subjektu užívaný na základě nájemní smlouvy PhDr. H. V. bytem služebním ve smyslu § 7 zákona č. 102/1992 Sb., a z jakých skutečností, právních předpisů a listin dovozuje povinný subjekt jakožto pronajímatel závěr, že se jedná či nejedná o služební byt, uvedené otázky, resp. odpovědi na ně nelze podřadit pod pojem informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím a žalovaný není povinen podle zákona informace tohoto druhu podávat.

Zákon o svobodném přístupu k informacím v ustanovení § 2 odst. 1 vyjmenovává povinné subjekty, které mají povinnost podle výše citovaného zákona poskytovat informace, výslovně však uvozuje, že jde o informace vztahující se k jejich působnosti. Městský soud v Praze poukázal na to, že podle ustanovení § 25 odst. 1 zákona o státní památkové péči státní památkovou péči vykonávají orgány státní památkové péče, jimiž jsou Ministerstvo kultury, krajské úřady a obecní úřady obcí s rozšířenou působností. Podle odst. 2 tohoto zákonného ustanovení je ministerstvu kultury podřízena odborná organizace státní památkové péče. Podle ustanovení § 26 odst. 1 zákona o státní památkové péči je ústředním orgánem státní správy pro kulturní památky v České republice Ministerstvo kultury. Podle odst. 2 písm. i) tohoto ustanovení vydává Ministerstvo kultury statut odborné státní památkové péče, která je státní příspěvkovou organizací s celostátní působností.

Na základě citací úkolů Národního památkového ústavu vyplývajících ze statutu, který byl vydán Ministerstvem kultury podle zmiňovaného ustanovení § 26 odst. 2 písm. i) zákona o státní památkové péči, Městský soud v Praze vyvodil, že do působnosti této státní příspěvkové organizace nepatří poskytovat výklad ve smyslu aplikace jednotlivých právních předpisů, zde konkrétně ustanovení § 7 zákona č. 102/1992 Sb., a to ani ve vztahu k žalobkyní konkretizovanému bytu.

Stěžovatelka podle Městského soudu v Praze nemá veřejné subjektivní právo na poskytnutí odpovědi na jakékoli otázky, ale zákonem o svobodném přístupu k informacím bylo založeno právo na poskytnutí informací povinnými subjekty, a to informací vztahující se k působnosti toho kterého povinného subjektu. Jaký druh informací má tento zákon na mysli lze pak dovodit kromě ust. § 2 i z následujících ustanovení § 5 a dalších. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je podána osobou zjevně neoprávněnou; není zde dána ani aktivní legitimace žalobkyně dle § 65 a násl. s. ř. s., neboť veřejné subjektivní právo na informace podle zákona o poskytování informací nemohlo být v daném případě dotčeno, protože poskytnutí kvalifikované odpovědi na obecné právní otázky se nemohla žalobkyně vůči prvému žalovanému domáhat postupem podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Městský soud v Praze proto podání stěžovatelky odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako podání osoby zjevně neoprávněné. Ve vztahu k druhému žalovanému pak soud odmítl žalobu i z důvodu nedostatku pasivní legitimace, neboť tento subjekt není osobou povinnou ve smyslu ust. § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, dle něhož o odvolání, popř. rozkladu, proti rozhodnutí povinného subjektu rozhoduje subjekt nejblíže vyššího stupně

nadřízený povinnému subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat; v ostatních případech rozhoduje o odvolání ten, kdo stojí v čele povinného subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat, a je oprávněn za něj jednat. Městský soud v Praze totiž dospěl k závěru, že v daném případě první žalovaný, Národní památkový ústav, je samostatnou státní příspěvkovou organizací řízenou Ministerstvem kultury, která má celostátní působnost a která vystupuje v právních vztazích svým jménem, přičemž nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývající. Jejím statutárním orgánem je generální ředitel, jenž je jmenován a odvoláván ministrem kultury a který současně přímo řídí ústřední pracoviště ústavu; generální ředitel je rovněž povinnou osobou ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona o informacích. Ministerstvo kultury proto není vůči prvému žalovanému ve vztahu nadřízenosti ve smyslu ust. § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť takovýto vztah mezi uvedenými subjekty zákonem o státní památkové péči založen není.

Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 22. 3. 2006, kasační stížnost byla podána dne 4. 4. 2006.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které označuje za důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud se s její subsumpcí ztotožňuje. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, byť z důvodů, jež je oprávněn aplikovat ex officio (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

V projednávané věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že řízení před soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Jak bylo konstatováno výše, Městský soud odmítl stěžovatelčinu žalobu jednak z důvodu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (podána osobou zjevně neoprávněnou), jednak podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nedostatek pasivní legitimace jako podmínky řízení). S těmito důvody odmítnutí žaloby se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit.

Pokud jde o odmítnutí stěžovatelčiny žaloby ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c), je zcela zjevné, že celá právní konstrukce Městského soudu spočívá na meritorním posouzení charakteru požadované informace. Jak již ovšem Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 17. 4. 2007, č. j. 4 As 43/2007 - 82, je zcela nepochybné, že rozhodnutí o odmítnutí žaloby z důvodů ve smyslu § 46 odst. 1 nelze považovat za meritorní rozhodnutí, jehož obsahem je věcné posouzení žaloby, na rozdíl od rozhodování o procesních otázkách, jak je tomu v případě rozhodnutí o jejím odmítnutí. Již ze samotného zákonného pojmu „podmínky řízení“ (k nimž patří i aktivní legitimace žalujícího subjektu) lze dovodit, že se jedná v podstatě o takové předpoklady procesního charakteru, bez jejichž splnění se nelze v soudním řízení žalobou meritorně zabývat, čili že soud nemůže věcně posoudit žalobu. Rovněž ze samotného v zákoně použitého pojmu „odmítnutí“ vyplývá, že soud nemůže při nesplnění zákonem daných procesních předpokladů věcně žalobu posuzovat. Jinými slovy soud „odmítá“ se zabývat tímto věcným posouzením.

Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 - 59 konstatoval, že odmítnutí návrhu proto, že byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou (§ 46 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.), lze vyhradit pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela

zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již z návrhu samotného. Pokud tomu tak není, musí soud návrh věcně projednat; vyjde-li v této fázi nedostatek aktivní legitimace najevo, rozhodne o věci rozsudkem. Neučiní-li tak, postupuje v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a zatěžuje řízení jinou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d/ a § 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.).

Městský soud v Praze proto pochybil, pokud opřel výrok usnesení napadeného kasační stížností, kterým žalobu podle citovaného ustanovení s. ř. s. odmítl, o věcné posouzení žalobních námitek. K závěru o neexistenci žalobou napadených fiktivních rozhodnutí jako nedostatku podmínky řízení dospěl na základě důkladných skutkových a právních úvah, ve kterých se z věcného pohledu zabývá žalobními námitkami uvedenými v žalobě. To lze zcela evidentně zjistit již ze shora uvedené části odůvodnění napadeného usnesení. Z výše uvedených skutečností tak nesporně vyplývá, že městský soud v usnesení napadeném kasační stížností v podstatě posuzoval důvodnost žalobních námitek, tedy že se zabýval žalobou věcně, přičemž však rozhodnutí o odmítnutí návrhu z důvodu neodstranitelných podmínek řízení je nutné považovat za rozhodnutí procesního charakteru.

Věcné posouzení žaloby proti rozhodnutí správního orgánu přitom může být výlučně obsahem rozsudku, kterým soud rozhodující ve správním soudnictví buď zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo vady řízení a vysloví, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému, nebo žalobu pro její nedůvodnost zamítne (§ 53 s. ř. s., § 78 odst. 1, 4 a 7 s. ř. s.). Pokud se Městský soud v Praze v odůvodnění usnesení o odmítnutí žaloby z důvodu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. již zabýval věcným posouzením žaloby, zahrnujícím skutkové a právní úvahy o tom, zda rozhodnutí o žádosti o poskytnutí informací a o odvolání proti němu podaném podle zákona o informacích vznikla fikcí či nikoliv (§ 15 odst. 4 a § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím), přičemž na základě těchto úvah dospěl k závěru o neexistenci těchto fiktivních rozhodnutí, nedodržel zákonný stanovený postup v řízení před soudem, neboť měl ve věci rozhodnout rozsudkem (§ 53 a 78 s. ř. s.). Protože Městský soud v Praze v řízení o žalobě dospěl v odůvodnění rozhodnutí z věcných důvodů k právnímu závěru, že rozhodnutí vydané fikcí podle zákona o informacích neexistuje, že nikdy nemohlo vzniknout, protože informace, o niž stěžovatelka žádala se nevztahuje k působnosti povinného subjektu, přičemž o žalobě rozhodl usnesením o odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., bylo řízení před soudem zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a byl dán důvod pro zrušení kasační stížností napadeného usnesení a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 109 odst. 3, § 110 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud jde o důvod odmítnutí stěžovatelčiny žaloby ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek pasivní legitimace žalovaného sub b), Nejvyšší správní soud musí přisvědčit stěžovatelce v jejím názoru o nesprávnosti závěru Městského soudu v Praze. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval po obšírném rozboru ve svém rozsudku ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 28/2007 - 77, Ministerstvo kultury je nejen nadřízeno Národnímu památkovému ústavu, jak o tomto vztahu hovoří ustanovení § 25 odst. 2 zákona o státní památkové péči, ale je tomu tak i ve smyslu § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., neboť je výslovně (byť a contrario) určeno subjektem nadřízeným a žádný zvláštní zákon nestanoví jinak. Z citovaných právních norem nelze také nijak dovodit nějaká omezení v oblasti subordinačních vztahů.

Nejvyšší správní soud proto z důvodů výše uvedených zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je Městský soud v Praze názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 věty 1 s. ř. s.).

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2007, č. j. 10 Ca 77/2005 - 159, ustanoven advokát Mgr. Pavel Batěk. Tomu Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. s ohledem na ustanovení § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu, odměnu ve výši 4200 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí právního zastoupení včetně první porady s klientem a sepsání písemného podání soudu týkajícího se věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu, společně s režijním paušálem ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, na celkovou částku 5712 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu